Zbirka odločb sodne prakse

SKLEP SPLOŠNEGA SODIŠČA (osmi senat)

z dne 29. marca 2012 *

„Ničnostna tožba — Državne pomoči — Shema pomoči, ki omogoča davčno amortizacijo finančnega dobrega imena za prevzeme tujih deležev — Odločba o razglasitvi nezdružljivosti sistema pomoči s skupnim trgom, s katero se ne odreja zagotovitev vračila državne pomoči — Združenje — Neobstoj posamične zadevnosti — Nedopustnost“

V zadevi T-236/10,

Asociación Española de Banca s sedežem v Madridu (Španija), ki jo zastopajo J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, M. Muñoz de Juan in R. Calvo Salinero, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopata R. Lyal in C. Urraca Caviedes, zastopnika,

tožena stranka,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti člena 1(1) in podredno člena 4 Odločbe Komisije z dne 28. oktobra 2009 o davčni amortizaciji finančnega dobrega imena (goodwill) za prevzeme tujih deležev C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) Španije (2011/5/ES) (UL L 7, str. 48),

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi L. Truchot (poročevalec), predsednik, M. E. Martins Ribeiro, sodnica, in A. Popescu, sodnik,

sodni tajnik: E. Coulon,

sprejema naslednji

Sklep

Dejansko stanje

1 Člani Evropskega parlamenta so v letih 2005 in 2006 Komisiji Evropskih skupnosti postavili več pisnih vprašanj (E-4431/05, E-4772/05, E-5800/06 in P-5509/06) o tem, ali je treba instrumente, določene v členu 12(5) španskega zakona o davku od dohodkov pravnih oseb, ki je bil v ta zakon uveden z Ley 24/2001 de Medidas Fiscales, Administrativas y del Orden Social (zakon št. 24/2001 o davčnih, upravnih in socialnih ukrepih) z dne 27. decembra 2001 (BOE št. 313 z dne 31. decembra 2001,

* Jezik postopka: španščina.

str. 50493) in povzet v Real Decreto Legislativo 4/2004 por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades (kraljeva zakonska uredba 4/2004 o sprejetju besedila konsolidiranega zakona o davku od dohodkov pravnih oseb) z dne 5. marca 2004 (BOE št. 61 z dne 11. marca 2004, str. 10951) (v nadaljevanju: sporna shema), opredeliti kot državno pomoč. Komisija je v bistvu odgovorila, da po informacijah, ki jih ima, sporna shema ne spada na področje uporabe pravil o državnih pomočeh.

2 Komisija je z dopisoma z dne 15. januarja in 26. marca 2007 od španskih organov zahtevala, naj predložijo informacije za presojo področja uporabe in učinkov sporne sheme. Kraljevina Španija je z dopisoma z dne 16. februarja in 4. junija 2007 Komisiji poslala zahtevane informacije.

3 Komisija je 28. avgusta 2007 po telefaksu prejela pritožbo zasebnega subjekta, ki je trdil, da sporna shema pomeni državno pomoč, ki ni združljiva s skupnim trgom.

4 Komisija je z odločbo z dne 10. oktobra 2007 (povzetek v UL C 311, str. 21) sprožila formalni postopek preiskave v zvezi s sporno shemo.

5 Komisija je z dopisom z dne 5. decembra 2007 prejela pripombe Kraljevine Španije glede te odločitve o sprožitvi formalnega postopka. Med 18. januarjem in 16. junijem 2008 je prejela tudi pripombe 32 zainteresiranih oseb, vključno s pripombami tožeče stranke, Asociación Española de Banca. Kraljevina Španija je na pripombe zainteresiranih oseb odgovorila z dopisoma z dne 30. junija 2008 in 22. aprila 2009.

6 Tehnični sestanki s španskimi organi so potekali 18. februarja 2008, 12. maja in 8. junija 2009. Drugi tehnični sestanki so bili organizirani tudi z nekaterimi od 32 zainteresiranih oseb.

7 Kraljevina Španija je z dopisom z dne 14. julija 2008 in elektronskim sporočilom z dne 16. junija 2009 Komisiji predložila dodatne informacije.

8 Komisija je postopek v zvezi s prevzemi deležev, izvedenimi v Evropski uniji, končala z Odločbo 2011/5/ES z dne 28. oktobra 2009 o davčni amortizaciji finančnega dobrega imena (goodwill) za prevzeme tujih deležev C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) Španije (UL 2011, L 7, str. 48, v nadaljevanju: izpodbijana odločba).

9 V izpodbijani odločbi je ugotovljeno, da sporna shema, ki pomeni davčno ugodnost, ki španskim podjetjem omogoča amortizacijo dobrega imena, ki izhaja iz prevzema deležev v tujih podjetjih, ni združljiva s skupnim trgom, kadar se uporablja za prevzeme deležev v podjetjih, ustanovljenih v Uniji.

10 Vendar se lahko v skladu s členom 1(2) in (3) izpodbijane odločbe sporna shema na podlagi načela varstva legitimnih pričakovanj še naprej uporablja za prevzeme deležev, izvedene pred objavo odločitve o sprožitvi formalnega postopka preiskave v *Uradnem listu Evropske unije* 21. decembra 2007 ter za prevzeme deležev, za katere je bilo potrebno dovoljenje regulatornega organa, ki mu je bila transakcija priglašena pred tem datumom, in ki so bili nepreklicno končani pred 21. decembrom 2007.

Postopek in predlogi strank

11 Tožeča stranka je 21. maja 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

12 Komisija je z aktom, vloženim v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 30. septembra 2010, vložila ugovor nedopustnosti na podlagi člena 114(1) Poslovnika Splošnega sodišča.

13 Tožeča stranka je 16. novembra 2010 predložila stališča o ugovoru nedopustnosti, ki ga je vložila Komisija.

14 Tožeča stranka Splošnemu sodišču v bistvu predlaga:

— naj tožbo razglasi za dopustno;

— naj člen 1(1) izpodbijane odločbe razglasi za ničen;

— podredno, naj člen 4 izpodbijane odločbe razglasi za ničen v delu, v katerem določa obveznost zagotovitve vračila za transakcije, izvedene pred objavo izpodbijane odločbe v Uradnem listu;

— naj Komisiji naloži plačilo stroškov.

15 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— tožbo razglasi za nedopustno;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

16 V skladu s členom 114(1) Poslovnika lahko Splošno sodišče, če stranka to predlaga, odloči o nedopustnosti, ne da bi odločalo o zadevi po temelju. V skladu s členom 114(3) Poslovnika se postopek nadaljuje ustno, razen če Splošno sodišče ne odloči drugače. V obravnavanem primeru Splošno sodišče meni, da je o zadevi dovolj poučeno na podlagi listin v spisu, zato je odločilo, da ni treba začeti ustnega postopka.

17 Komisija navaja, da obravnavana tožba ni dopustna, ker tožeča stranka ni dokazala procesnega upravičenja v zvezi z izpodbijano odločbo.

18 Na podlagi člena 263, četrti odstavek, PDEU lahko „[f]izične ali pravne osebe […] pod pogoji iz prvega in drugega odstavka vložijo tožbe zoper nanje naslovljene akte ali zoper akte, ki se nanje neposredno in posamično nanašajo, in zoper predpise, ki se nanje neposredno nanašajo, a ne potrebujejo izvedbenih ukrepov“.

19 Opozoriti je treba, da lahko poklicno združenje, katerega naloga je varstvo kolektivnih interesov njegovih članov, kakršna je tožeča stranka, načeloma vloži ničnostno tožbo zoper končno odločbo Komisije na področju državnih pomoči le v dveh primerih, namreč, prvič, če imajo podjetja, ki jih zastopa, ali nekatera med njimi posamično procesno upravičenje, in drugič, če lahko izkaže lastni interes, zlasti če je akt, glede katerega predlaga razglasitev ničnosti, vplival na njegov pogajalski položaj (sodba Sodišča z dne 22. junija 2006 v združenih zadevah Belgija in Forum 187 proti Komisiji, C-182/03 in C-217/03, ZOdl., str. II-5479, točka 56; sodbi Splošnega sodišča z dne 12. decembra 1996 v zadevi AIUFASS in AKT proti Komisiji, T-380/94, Recueil, str. II-2169, točka 50, in z dne 9. septembra 2009 v združenih zadevah Diputación Foral de Álava in drugi proti Komisiji, od T-227/01 do T-229/01, T-265/01, T-266/01 in T-270/01, ZOdl., str. II-3029, točka 108).

20 Tožeča stranka svoje procesno upravičenje v glavnem utemeljuje s procesnim upravičenjem svojih članov.

21 Čeprav tožeča stranka v stališčih glede ugovora nedopustnosti trdi, da „varuje interese vseh svojih članov, na katere se izpodbijana odločba neposredno in posamično nanaša“, je predložila elemente, s katerimi naj bi se ugotovilo procesno upravičenje samo glede treh njegovih članov, Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (v nadaljevanju: BBVA) in Banco Santander, SA, ki sta obe vložili tožbo zoper izpodbijano odločbo (zadevi T-225/10 in T-227/10), ter Banco Popular Español, SA, ki ni vložila tožbe zoper izpodbijano odločbo.

22 Komisija glede BBVA in Banco Santander trdi, da tožeča stranka ne more zastopati njunih interesov, saj ti družbi varujeta svoje interese v okviru tožb, ki sta ju vložili zoper izpodbijano odločbo.

23 Glede tega je treba opozoriti, da je v skladu s sodno prakso prvi primer dopustnosti tožbe, ki jo vloži združenje na podlagi zastopanja svojih članov (glej točko 19 zgoraj), ta, da je združenje z vložitvijo tožbe nadomestilo enega ali več svojih članov, ki jih zastopa, če so bili njegovi člani v položaju, da vložijo dopustno tožbo (zgoraj navedena sodba AIUFASS in AKT proti Komisiji, točka 50, in sklep Splošnega sodišča z dne 18. septembra 2006 v zadevi Wirtschaftskammer Kärnten in best connect Ampere Strompool proti Komisiji, T-350/03, neobjavljen v ZOdl., točka 25).

24 Kot je Splošno sodišče navedlo v sodbi z dne 6. julija 1995 v združenih zadevah AITEC in drugi proti Komisiji (od T-447/93 do T-449/93, Recueil, str. II-1971, točka 60), tožba, ki jo vloži združenje, prinaša postopkovne prednosti, saj omogoča izognitev vložitvi številnih različnih tožb zoper iste odločbe. Prvi primer dopustnosti tožbe, ki jo vloži združenje, tako predpostavlja, da združenje deluje namesto svojih članov. Iz tega izhaja, da ima združenje, ki deluje kot zastopnik svojih članov, procesno upravičenje za vložitev ničnostne tožbe, če njegovi člani niso sami vložili tožbe, čeprav so bili do tega upravičeni.

25 Tako je Splošno sodišče v sodbi z dne 11. junija 2009 v zadevi Confservizi proti Komisiji (T-292/02, ZOdl., str. II-1659, točka 55) presodilo, da tožeče združenje ni zastopalo interesov tistih članov, ki so vložili svojo tožbo v zadevah T-297/02, T-300/02, T-301/02, T-309/02 in T-189/03, saj so ti svoje interese zastopali z vložitvijo teh tožb. V nasprotju z navedbami tožeče stranke dejstvo, da tožba ni bila razglašena za nedopustno samo iz tega razloga, ne omogoča, da bi se ta razlog štel za napačen in v nasprotju s sodno prakso.

26 Glede tega je treba navesti, da sodbe, ki jih navaja tožeča stranka, niso v nasprotju s tako rešitvijo iz sodne prakse. Z njimi je bilo namreč odločeno o skupinskih tožbah, ki jih vloži eno ali več združenj in eden ali več njihovih članov. Vendar v skladu z ustaljeno sodno prakso (sodba Sodišča z dne 24. marca 1993 v zadevi CIRFS in drugi proti Komisiji, C-313/90, ZOdl., str. I-1125, točka 31) pri skupinski tožbi, ker je priznano procesno upravičenje ene od strank, ni treba presojati upravičenja drugih strank. Tako je v nasprotju z navedbami tožeče stranke večina sodb, ki jih navaja, omejena na razglasitev tožbe za dopustno s sklicevanjem na procesno upravičenje enega ali več članov združenja, ne da bi vsebovale ugotovitve o procesnem upravičenju tega združenja (sodba Splošnega sodišča z dne 27. aprila 1995 v zadevi AAC in drugi proti Komisiji, T-442/93, Recueil, str. II-1329, točka 55; zgoraj navedena sodba AITEC in drugi proti Komisiji, točka 82; sodbi Splošnega sodišča z dne 22. oktobra 1996 v zadevi Skibsværftsforeningen proti Komisiji, T-266/94, Recueil, str. II-1399, točka 51, in z dne 17. junija 1999 v zadevi ARAP in drugi proti Komisiji, T-82/96, Recueil, str. II-1889, točke od 39 do 41).

27 Le ena sodba, sodba Splošnega sodišča z dne 4. marca 2009 v zadevi Associazione italiana del risparmio gestito in Fineco Asset Management proti Komisiji (T-445/05, ZOdl., str. II-289), vsebuje izrecno opredelitev do dopustnosti tožbe, ki jo vloži združenje, potem ko je bilo odločeno o dopustnosti tožbe, ki jo je vložil eden od njegovih članov, in v njej je dopustnost tožbe združenja izpeljana iz dopustnosti tožbe članov (točka 56 sodbe). Vendar iz tega ni mogoče izpeljati splošnega pravila o dopustnosti tožb, ki jih vložijo samo združenja, po katerem bi ta imela procesno upravičenje, če bi ga imeli njihovi člani, ne glede na to, ali so sami vložili tožbo. V zadevi, v kateri je bila izdana navedena sodba, namreč član tožečega združenja ni vložil posebne tožbe, ampak je vložil tožbo skupaj z združenjem, tako da ni bila prizadeta postopkovna prednost iz točke 24 zgoraj.

28 Niti iz sodbe Splošnega sodišča z dne 21. maja 2010 v združenih zadevah Francija in drugi proti Komisiji (T-425/04, T-444/04, T-450/04 in T-456/04, ZOdl., str. II-2099), ki jo prav tako navaja tožeča stranka, ni mogoče izpeljati takega pravila, saj sodba ne vsebuje ugotovitve o dopustnosti tožbe, ki jo je vložilo tožeče združenje v zadevi T-456/04. Sicer pa je treba spomniti, da se tožba združenja lahko razglasi za dopustno, tudi če so njegovi člani vložili tožbo, zaradi vpliva na njegove interese (glej točko 19 zgoraj). Enako tudi v sodbi Splošnega sodišča z dne 7. junija 2006 v zadevi UFEX in drugi

proti Komisiji (T-613/97, ZOdl., str. II-1531), ki jo prav tako navaja tožeča stranka in v kateri je odločeno o tožbi, ki so jo vložili združenje in trije njegovi člani, ni nobenih preudarkov o dopustnosti tožbe.

29 Poleg tega v nasprotju s trditvami tožeče stranke se s tako rešitvijo ne okrne polni učinek člena 263 PDEU niti načelo pravne varnosti in pravica tožeče stranke do obrambe. Seveda je v skladu z njo dopustnost tožb združenj odvisna od tega, da tožbe niso vložile druge stranke, v obravnavanem primeru njihovi člani. Kljub temu takega položaja ni mogoče šteti za vir nezanesljivosti ali negotovosti, saj je od združenja, katerega namen je varstvo interesov njegovih članov, mogoče legitimno pričakovati, da je seznanjeno s tožbami, ki so jih ti vložili, in obratno. Poleg tega z nedopustnostjo tožbe tožečega združenja zaradi tožb, ki so jih vložili njegovi člani, nista prizadeta polni učinek člena 263 PDEU in pravica tega združenja do obrambe, torej v bistvu njegova pravica do učinkovitega sodnega varstva. Dejansko obstajata dve možnosti: bodisi tožeče združenje vloži tožbo za varstvo interesov članov, ki imajo procesno upravičenje, in bo za dopustno razglašena tožba člana združenja ali tožba združenja, glede na to, ali je kateri od njegovih članov vložil svojo tožbo, bodisi združenje vloži tožbo za varstvo lastnega interesa in bo mogoče njegovo tožbo razglasiti za dopustno kljub vloženi tožbi njegovih članov, če se ugotovi obstoj takega interesa (glej točke od 42 do 46 spodaj).

30 Torej te tožbe ni mogoče razglasiti za dopustno na podlagi tega, da tožeča stranka zastopa BBVA in Banco Santander, saj sta ti družbi vložili svoji tožbi, pri tem pa ni treba odločiti o dopustnosti tožb, ki sta ju vložili ti družbi.

31 Glede Banco Popular Español, na katero se podredno sklicuje tožeča stranka, je ta svojim stališčem o ugovoru nedopustnosti priložila dokument, ki potrjuje, da je ta družba sporno shemo uporabila v letih 2007 in 2008 zlasti za prevzem deleža v neki portugalski družbi junija 2003. Vendar tožeča stranka pojasnjuje, da se od Banco Popular Español ni zahtevalo vračilo.

32 Prvič, tožeča stranka glede tega ob sklicevanju na sodno prakso navaja, da priznanje posamičnega nanašanja na upravičenca do pomoči, dodeljene na podlagi sheme pomoči, ki je bila razglašena za nezakonito in nezdružljivo, ne more biti omejeno na primere, v katerih mu je naloženo vračilo te pomoči. Po njenem mnenju je namreč s sodno prakso mogoče presojati obveznost zagotovitve vračila le za dodatno pojasnitev.

33 To navedbo je treba zavrniti. V skladu z ustaljeno sodno prakso namreč podjetje praviloma ne more vložiti tožbe za razglasitev ničnosti odločbe Komisije, ki prepoveduje sektorsko shemo pomoči, če se ta odločba nanaša nanj samo zaradi njegove pripadnosti zadevnemu sektorju in statusa potencialnega upravičenca iz navedene sheme. Taka odločba je namreč za to podjetje splošni ukrep, ki se uporablja za objektivno določene položaje in ima pravne učinke za kategorijo oseb, ki so določene splošno in abstraktno (glej sodbo Sodišča z dne 29. aprila 2004 v zadevi Italija proti Komisiji, C-298/00 P, Recueil, str. I-4087, točka 37 in navedena sodna praksa, in sodbo Splošnega sodišča z dne 11. junija 2009 v zadevi Acegas proti Komisiji, T-309/02, ZOdl., str. II-1809, točka 47 in navedena sodna praksa).

34 Vendar se zadevna odločba na podjetje nanaša posamično in njegova tožba je zoper to odločbo dopustna, če se zadevna odločba ne nanaša nanj samo kot na podjetje v obravnavanem sektorju, ki je potencialni upravičenec iz zadevne sheme pomoči, ampak tudi kot na dejanskega prejemnika individualne pomoči, ki je bila dodeljena iz naslova te sheme in glede katere je Komisija odredila zagotovitev vračila (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 19. oktobra 2000 v združenih zadevah Italija in Sardegna Lines proti Komisiji, C-15/98 in C-105/99, Recueil, str. I-8855, točki 34 in 35, in sodbo Splošnega sodišča z dne 10. septembra 2009 v zadevi Banco Comercial dos Açores proti Komisiji, T-75/03, neobjavljena v ZOdl., točka 44).

35 Sodbe, navedene v točki 33 zgoraj, in tudi sklepi, ki jih navaja tožeča stranka, za posamično nanašanje odločbe o razglasitvi nezdružljivosti sheme državnih pomoči na tožečo stranko z istimi besedami določajo pogoj, da tožeča stranka dokaže svoj status dejanskega prejemnika individualne pomoči, ki je bila dodeljena iz naslova te sheme in glede katere je Komisija odredila zagotovitev vračila (sodbe Splošnega sodišča z dne 20. septembra 2007 v zadevi Salvat père & fils in drugi proti Komisiji, T-136/05, ZOdl., str. II-4063, točka 70, ter z dne 11. junija 2009 v zadevi ACEA proti Komisiji, T-297/02, ZOdl., str. II-1683, točka 45, in v zadevi AEM proti Komisiji, T-301/02, ZOdl., str. II-1757, točka 45). Iz te formulacije, s katero sta obveznost zagotovitve vračila in status dejanskega upravičenca glede tožeče stranke postavljena na isto raven, ni mogoče izpeljati tega, da je zahteva po taki obveznosti manj pomembna ali celo odvečna.

36 Poleg tega je treba navesti, da sta v sodbi Splošnega sodišča z dne 28. novembra 2008 v združenih zadevah Hôtel Cipriani in drugi proti Komisiji (T-254/00, T-270/00 in T-277/00, ZOdl., str. II-3269, točka 84), ki jo tudi navaja tožeča stranka, zgolj ponovljena zgoraj navedena pogoja in da je obveznost zagotovitve vračila celo posebej poudarjena, saj je bilo ugotovljeno, da je individualizacija v tem primeru posledica posebnega posega – z naložitvijo zagotovitve vračila – v interese članov tega zaprtega kroga, za katere se lahko ugotovi, kdo so. Sodišče je ob odločanju o pritožbi zoper to sodbo menilo, da je Splošno sodišče pravilno ugotovilo, da so tožeča podjetja procesno upravičena, ker se je nanje sporna odločba posamično nanašala zaradi posebnega posega v njihov pravni položaj z zahtevo za odreditev vračila zadevnih pomoči (sodba Sodišča z dne 9. junija 2011 v združenih zadevah Comitato „Venezia vuole vivere“ in drugi proti Komisiji, C-71/09 P, C-73/09 P in C-76/09 P, ZOdl., str. I-4727, točka 51). Iz tega je razvidno, da se – če je z izpodbijanim aktom zahtevana zagotovitev vračila pomoči, dodeljenih v okviru sheme pomoči – ta akt posamično nanaša samo na tožeče stranke, za katere velja obveznost zagotovitve vračila (sklep Splošnega sodišča z dne 21. marca 2012 v zadevi Ebro Foods proti Komisiji, T-234/10, neobjavljen v ZOdl., točka 28).

37 Drugič, tožeča stranka navaja, da izključitev transakcij, izvedenih pred 21. decembrom 2007, s področja obveznosti zagotovitve vračila po načelu varstva legitimnih pričakovanj ni dokončna zaradi tožbe, ki jo je zoper ta del izreka izpodbijane odločbe vložila družba Deutsche Telekom AG v zadevi T-207/10.

38 Tožeča stranka s tako obrazložitvijo zamenjuje pogoj dopustnosti glede posamičnega nanašanja s pogojem glede pravnega interesa. Čeprav je mogoče pravni interes dokazati med drugim s tožbami pred nacionalnim sodiščem po vložitvi tožbe pri sodišču Unije (sodba Splošnega sodišča z dne 22. oktobra 2008 v združenih zadevah TV 2/Danmark in drugi proti Komisiji, T-309/04, T-317/04, T-329/04 in T-336/04, ZOdl., str. II-2935, točke od 78 do 82), se posamično nanašanje fizične ali pravne osebe presoja na dan vložitve tožbe in je odvisno le od izpodbijane odločbe. Tako se na osebo, na katero se posamično nanaša odločba o razglasitvi nezdružljivosti pomoči s skupnim trgom in o odreditvi njene zagotovitve vračila, ta odločba še naprej nanaša posamično, tudi če se pozneje izkaže, da vračilo pomoči od nje ne bo zahtevano (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Comitato „Venezia vuole vivere“ in drugi proti Komisiji, točka 56, in sklepne predloge generalne pravobranilke V. Trstenjak k tej sodbi, ZOdl., str. I-4727, točki 81 in 82).

39 Poleg tega je treba opozoriti, da mora tožeča stranka, zato da bi se izpodbijani akt posamično nanašal nanjo, dokazati, da pripada zaključenemu krogu, to pomeni skupini, ki se po sprejetju izpodbijane odločbe ne more razširiti (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 26. junija 1990 v zadevi Sofrimport proti Komisiji, C-152/88, Recueil, str. I-2477, točka 11, in zgoraj navedeno sodbo Belgija in Forum 187 proti Komisiji, točka 63).

40 Če bi v obravnavani zadevi Splošno sodišče razglasilo člen 1(2) izpodbijane odločbe za ničen in bi Banco Popular Español naknadno vrnila sporne pomoči, na podlagi tega ne bi bilo mogoče šteti, da se izpodbijana odločba na to družbo nanaša posamično.

41 Zato te tožbe ni mogoče razglasiti za dopustno niti s sklicevanjem na to, da tožeča stranka zastopa Banco Popular Español.

42 Tožeča stranka se v podporo dopustnosti tožbe podredno sklicuje na lastni interes, ki naj bi izhajal iz njene udeležbe v formalnem postopku preiskave.

43 V skladu z ustaljeno sodno prakso glede tožb, ki jih vložijo združenja, se lahko predvsem od sodbe Sodišča z dne 2. februarja 1988 v združenih zadevah Kwekerij van der Kooy in drugi proti Komisiji (67/85, 68/85 in 70/85, Recueil, str. 219) in zgoraj navedene sodbe CIRFS in drugi proti Komisiji, na kateri se sklicuje tožeča stranka, odločba na tožečo stranko res nanaša posamično zaradi njenega aktivnega sodelovanja v postopku, ki je vodil do sprejetja izpodbijane odločbe. Vendar so se obravnavali posebni položaji, v katerih je imela tožeča stranka vlogo jasno omejene pogajalke, prvotno povezane s samim predmetom odločbe, kar jo je postavilo v dejanski položaj, ki jo je opredeljeval glede na vse druge osebe (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 9. julija 2009 v zadevi 3F proti Komisiji, C-319/07 P, ZOdl., str. I-5963, točke od 85 do 95 in navedena sodna praksa).

44 Zlasti iz sodbe Sodišča z dne 13. decembra 2005 v zadevi Komisija proti Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum (C-78/03 P, ZOdl., str. I-10737, točka 58) izhaja, da vloga združenja, ki ne presega izvrševanja procesnih pravic, priznanih zainteresiranim osebam s členom 108(2) PDEU ter členoma 1(h) in 20 Uredbe Sveta (ES) št. 659/1999 z dne 22. marca 1999 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena [108 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 1, str. 339), ni mogoče primerjati z vlogo tožečih strank v zadevah, v katerih sta bili izdani zgoraj navedeni sodbi Kwekerij van der Kooy in drugi proti Komisiji ter CIRFS in drugi proti Komisiji.

45 Sodbe, na katere se sklicuje tožeča stranka, ne morejo omajati te razlage zgoraj navedene sodbe Kwekerij van der Kooy in drugi proti Komisiji. Točka 35 zgoraj navedene sodbe AAC in drugi proti Komisiji je namreč v delu „Trditve strank“ in v njej je navedena trditev Komisije, s katero želi ta izpodbiti dopustnost tožbe Association des amidonneries de céréales de la CEE (AAC) s predstavitvijo svoje razlage zgoraj navedene sodbe Kwekerij van der Kooy in drugi proti Komisiji. Poleg tega je Splošno sodišče v točki 89 zgoraj navedene sodbe Diputación Foral de Álava in drugi proti Komisiji, ki jo prav tako navaja tožeča stranka, priznalo, da je predlagatelj intervencije zaradi svoje udeležbe v upravnem postopku imel interes za rešitev zadeve. Splošno sodišče se je tako izreklo o drugačnem pogoju, kot je ta v obravnavanem primeru, namreč o pogoju interesa za rešitev zadeve, ki ga za intervencijo v zadevi zahteva člen 40, drugi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije.

46 Ker se je v obravnavanem primeru tožeča stranka tako kot druge zainteresirane stranke omejila na predstavitev svojih stališč v formalnem postopku preiskave, njene tožbe ni mogoče razglasiti za dopustno na podlagi varstva njenih interesov v okviru postopka, ki je pripeljal do izpodbijane odločbe.

47 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba to tožbo zavreči kot nedopustno.

Stroški

48 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Tožeča stranka ni uspela, zato se ji v skladu s predlogom Komisije naloži, da poleg svojih stroškov nosi tudi njene.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat)

sklenilo:

1. Tožba se zavrže.

2. Asociación Española de Banca se naloži plačilo stroškov.

V Luxembourgu, 29. marca 2012.

Sodni tajnik
E. Coulon

Predsednik
E. Coulon
L. Truchot